

над нещастното момче, застанало мълчаливо и настръхнало сред озверените мъже, които го блъскаха с прикладите на пушките и го удряха по лицето.

Само от време в очите му просветваше някакъв див пламък, като на младо вълче, уловено в плен.

Между гъсто натрупаната гъмжаща навалица си проправи път байрактарят Кара-Колъ. Той отиде право към момчето и даде знак да го поведат след него. Свиначето се отпрати с твърди стъпки подир страшния кърджалия. Качиха се горе в широката чорбаджийска одая.

На нисък мендер, подпрян връз много възглавници, легеше, бял като платно, Индже войвода. Очите му бяха склопени, ръцете неподвижно отпуснати. Коленичил до главата му, със захлупено в ръцете лице, кърджалията с гълъбовосините шалвари тихо хълцаше и нареждаше:

- Защо не ме послуша, Индже, защо не чу думата ми... Казах ти, на света Троица не тръгвай да грабиш, че зло ще патиш... И ето сега...

Пъстрата копринена челма бе паднала на земята и талази кестеняви къдри се разстилаха по раменете му. Това бе жената на Инджето, която неотлъчно придружаваше мъка си.

Като чу приближаващите стъпки, раненият с мъка вдигна клепачи и се загледа в дръзкото момче. В очите му не се четеше омраза. По-скоро някакво безкрайно учудване.

Кърджалините чакаха настръхнали каква присъда ще издаде главатарят им над своя убиец. Да зависеше от тях, те жив биха го изгорили, или на кол щяха да го набият още веднага.

Инджето беше главатар на шайка, ала скитнишкото му сърце бе потеглило към тази нередна орис от любов към волния живот и приключениято, от жажда за мъст към поробителя, а не от алчност за плячка. Това, което той заграбваше от богатите, после го раз